

Arrest

nr. 209 009 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. SCHILDERMANS
Kolonel Dusartplein 34/1
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHILDERMANS die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 november 2015 België is binnengekomen, diende op 27 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 27/11/2015
Overdracht CGVS: 08/02/2016*

U werd op 15 februari 2017 van 9.02u tot 13.03u en op 15 mei 2017 van 14.00u tot 17.15u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester Poets, was aanwezig tijdens het gehoor op 15 februari 2017 tot 10.41u. Uw advocaat, meester Verhaeg loco meester Poets, was aanwezig tijdens het gehoor op 15 mei 2017.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Pasjtoen van etnische origine. U bent landbouwer en woonde uw hele leven in het dorp Qasemabad in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met Daesh.

U bent de jongste zoon van het gezin na uw broers M., B. en S.. Zowel uw oudste broer M. als uw broer B. werkten als bodyguard voor het parlamentslid H.Z. Ongeveer vijf jaar geleden belde M. naar uw familie om te melden dat hij bedreigd werd door de taliban omwille van zijn functie. M. zou stoppen met zijn job en naar huis komen. Uw broer werd echter bij zijn aankomst in het dorp doodgeschoten door de taliban. Uw broer S. raakte tijdens het vuurgevecht zwaargewond aan de hand. Na een operatie in het ziekenhuis van Jalalabad reisde u met S. naar Pakistan voor verdere revalidatie, waar u ongeveer vier maanden verbleef. Hierna gaven de dorpsouderen en uw familie aan dat het veilig was om terug te keren naar Qasemabad gezien de taliban met de dood van M. hun doel bereikt hadden. Uw broer B. bleef werken voor H.Z. en uw familie ontving geen verdere bedreigingen van de taliban. In 2015 ontving B. een dreigbrief van Daesh omdat zijn werkgever publiekelijk de strijd aanging met Daesh in Nangarhar. In deze dreigbrief werd geëist dat B. zou stoppen met zijn job. Ongehoorzaamheid zou bekocht worden met de dood van de hele familie. Ervan overtuigd dat ook hij, net als M., gedood zou worden door de taliban, ongeacht zijn ontslag, besloot B. zijn functie bij H.Z. te behouden. Enkele dagen na de dreigbrief werd uw woning aangevallen door Daesh. U sliep die nacht samen met uw ouders, S., uw ongehuwde zus en uw neef op het dak van uw woning en slaagde er in om samen met uw broer naar één van uw zussen in Kaboel te vluchten. De volgende ochtend legde uw vader een klacht neer bij de politie. Diezelfde avond viel Daesh opnieuw de gezinswoning binnen en werden uw vader en moeder hardhandig aangepakt. Uit angst dat Daesh jullie zou gevolgd zijn naar Kaboel en omdat u niet op éénzelfde plaats kon blijven, keerde u en S. terug naar het huis van uw oom in Nareng Bagh te Jalalabad, waar u een tiental dagen verbleef. Daar besloot B. dat u het land diende te verlaten. U keerde terug naar Kaboel en verliet van daaruit Afghanistan.

U reisde naar België waar u aankwam op 7 november 2015 en op 27 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Uw broer S. woont sinds uw vertrek afwisselend bij familie in Kaboel en Jalalabad.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban of door Daesh.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een brief van H.Q., 25 foto's, uw schoolresultaten van de 11de graad neer alsook kopieën van twee badges van uw broer en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet immers worden gesteld dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de problemen die u kende met de Taliban en de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines met betrekking tot Afghanistan van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Uit uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties blijkt vooreerst immers dat u een meerderjarige man bent die tot uw achttiende of negentiende naar school ging en de elfde graad afwerkte (CGVS, 15/02/2017, p.6). U bent beide officiële talen, Pasjtoe en Dari, machtig (CGVS, 15/02/2017, p.5). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt bovendien dat u twee gehuwde zussen heeft die in Kaboel wonen samen met hun echtgenoten welke familie van u zijn aan moederszijde (CGVS, 15/02/2017, p.5 en CGVS, 15/05/2017, p.4). Uw schoonbroers hebben er elk een winkel waar ze huishoudproducten en loodgieterijproducten verkopen. Uw broer S., die universitaire studies volgde (CGVS, 15/02/2017, p.12), verblijft regelmatig bij deze zussen (CGVS, 15/02/2017, p.5). Uw andere broer, B., woont eveneens in Kaboel en heeft volgens uw verklaringen contacten met Z.Q., de 'first deputy speaker van de Wolesi Jirga' (CGVS, 15/02/2017, p.11). Deze laatste stelde een brief op ter ondersteuning van uw asielverzoek waaruit kan worden afgeleid dat hij bereid is u en de rest van uw familie te ondersteunen. U verbleef voor uw vertrek zelf ook in Kaboel (CGVS, 15/05/2017, p.4). Op basis van het voorgaande kan er worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw vrees in geval van een verblijf in Kaboel verwijst u naar de problemen die uw familie kent en geeft u aan nergens te kunnen leven omdat men je zal zien en ze (de taliban en Daesh) geïnformeerd zullen worden. Verder stelt u in uw regio van herkomst te zijn opgegroeid en in Kaboel niet over een woning te beschikken (CGVS, 15/05/2017, p.18).

In dit verband moet er op worden gewezen dat uit informatie van het CGVS blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die naar de steden verhuizen nog langer geviséerd worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden concentreerd op 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de Taliban over informaten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat lagere profielen zoals u betreft blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de Taliban zou worden geviséerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017). Nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u omwille van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict een verhoogde kans zou lopen om in de Afghaanse hoofdstad door uw belagers te worden geviséerd. Wat dit betreft moet nog worden gesteld dat uit uw verklaringen voor het CGVS kan worden afgeleid dat u en uw familie na de dood van uw broer M. geen problemen meer kenden met de Taliban.

Inzake uw vrees voor ISKP (Daesh, IS) moet eveneens worden gesteld dat uit informatie van het CGVS blijkt dat hun machtsgebied beperkt is en zich concentreert rond de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar. Ook in de naburige provincies Kunar en Laghman en in de Afghaanse hoofdstad blijkt ISKP aanwezig te zijn. Wat de operationele aanwezigheid van de groepering in Kaboel betreft blijkt uit informatie echter dat deze eerder beperkt is en dat deze hen in staat stelt aanslagen uit te voeren met hoge zichtbaarheid. Gezien de beperkte aanwezigheid van ISKP in Kaboel kan er worden gesteld dat zij niet in staat moeten worden geacht om in deze stad over te gaan tot het opsporen en viseren van personen die zich naar Kaboel begeven om zich aan problemen met ISKP te onttrekken.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad kan er worden geconcludeerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Geconfronteerd met de mogelijkheid van een interne vlucht verwijst u naar de problemen die uw familie kent en geeft u aan nergens te kunnen leven omdat men je zal zien en ze (de taliban en Daesh) geïnformeerd zullen worden. Verder stelt u in uw regio van herkomst te zijn opgegroeid en in Kaboel niet over een woning te beschikken (CGVS, 15/05/2017, p.18). Deze elementen kunnen echter niet als een ernstige hinderpaal voor het uitbouwen van een menswaardig bestaan in de Afghaanse hoofdstad.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De door u voorgelegde documenten -uw taskara, een brief van H.Q., 25 foto's, uw schoolresultaten van de 11de graad neer alsook kopieën van twee badges van uw broer en de taskara van uw vaderhouden verband met de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad noch met uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert drie middelen aan.

In een eerste middel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Verzoeker wijst vooreerst op de veiligheidssituatie in Kabul en voert aan dat de aanslagen gericht op "high profile" doelwitten ook voor "collateral damage" zorgen bij burgers. Hij citeert uit een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat in Kabul de meeste burgerslachtoffers vallen. Het rapport roept de Europese landen op om een moratorium in te voeren op terugkeerbeslissingen naar Afghanistan.

Verzoeker betwist eveneens dat hij in Kabul zou kunnen rekenen op de steun en bescherming van familieleden. Hij wijst erop dat zijn zussen slechts over een huurhuis beschikken in Kabul en omwille van financiële redenen het grootste deel van hun tijd in de onveilige provincie Paktia verblijven, waar zij over landbouwgrond beschikken. Verzoeker zou aldus gedurende lange periodes niet bij hen terechtkunnen. Verzoeker voert bovendien aan dat hij niet bij zijn zussen kan gaan inwonen, gezien dit niet aanvaard wordt in de Afghaanse cultuur, waar vrouwen vanaf hun huwelijk tot de familie van hun echtgenoot behoren. Hij benadrukt verder dat hij zijn zussen niet meer problemen wil bezorgen door bij hen in te wonen en meent dat dit een gevaar kan inhouden voor hun jonge kinderen.

Verzoeker ontkent bovendien dat hij verklaarde dat zijn broer S. bij zijn gehuwde zussen zou verblijven in Kabul en acht dit onwaarschijnlijk. Hij voert aan dat hij geen contact meer heeft met zijn broer sinds hij Afghanistan ontvluchtte en ervan uitgaat dat zijn broer S. eveneens Afghanistan ontvlucht is omwille van dezelfde problemen.

Verzoeker wijst er verder op dat zijn broer B. werkzaam is als bodyguard voor Z.Q., waardoor hij deze overal naartoe moet volgen. Aldus is het voor zijn broer B. onmogelijk om permanent in Kabul te verblijven en kan verzoeker daar niet terecht.

Verzoeker stelt bovendien dat uit de door hem neergelegde brief van Z.Q. geenszins blijkt dat deze bereid zou zijn om hem en de rest van zijn familie te ondersteunen. Verder bevestigt deze brief verzoekers vrees voor vervolging.

Verzoeker wijst er verder op dat hij slechts 4 tot 5 dagen in Kabul heeft verbleven voor zijn vertrek naar België en hierbij steeds op een andere plaats moest onderduiken. Verzoeker beschikte dus niet over een menswaardig leven in Kabul, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen en art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, evenals art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967.”*

Verzoeker benadrukt dat hij over een gegronde vrees voor vervolging beschikt omwille van Daesh omwille van de door hem uiteengezette vervolgingsfeiten.

In een derde middel voert licht verzoeker toe als volgt:

“2.3. DERDE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur - motiveringsplicht en zekerheidsbeginsel

Ook schendt de beslissing van de Commissaris twee fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Uit de beslissing kan afgeleid worden dat de Commissaris zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden. Zo wordt meermaals gesteld dat "er kan worden aangenomen dat" of "er kan worden afgeleid dat". Nergens uit blijkt dat verzoeker werkelijk geen gevaar zou lopen in Kaboel. Telkenmale schrijft de Commissaris immers dat de situatie in Kaboel "relatief "goed onder controle is, dat de stad "relatief ' veilig is.

Aldus neemt de Commissaris een beslissing op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaand, enkel op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Dit kan geenszins de bedoeling zijn; hiermee wordt ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- het rapport *“Forced back to danger: asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan”* van Amnesty International (stuk 2);
- een brief van Z.Q. (stuk 3).

De Raad merkt op dat de brief van Z.Q. reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 17, nr. 2).

2.1.3. In een aanvullende nota van 20 augustus 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten:

- COI Focus *“Afghanistan Security Situation in Kabul City”* van Cedoca van 24 april 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation – update”* van mei 2018 (stuk 2);
- EASO Country Guidance *“Afghanistan”* van juni 2018 (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker baseert zijn verzoek om internationale bescherming op zijn vrees voor vervolging door de taliban en Daesh omwille van de werkzaamheden van zijn broers M. en B. als bodyguard voor het parlementslid Z.Q. Verzoekers broer M. werd enkele jaren geleden vermoord door de taliban, terwijl zijn broer B. later bedreigingen ontving van Daesh. Nadat deze weigerde om zijn werkzaamheden te beëindigen, werd de gezinswoning van verzoeker aangevallen door Daesh, waarop verzoeker besloot zijn regio van herkomst en later Afghanistan te ontvluchten.

Uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. De Raad stelt vast dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten herhaalt, merkt de Raad op dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou blijken dat verzoekers vrees voor vervolging door de taliban of Daesh het lokale niveau zou overstijgen.

Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde het EHRM dat, hoewel enerzijds volgens UNHCR regeringsmedewerkers een risicoprofiel hebben omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging, er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zou vervolgen in Kabul of andere gebieden die niet onder hun controle vallen. Nog volgens het EHRM zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job opgeven of naar andere gebieden verhuizen, niet meer actief gevisieerd worden in de steden, gezien de prioriteiten en de operationele capaciteit van de taliban zich concentreert op *high profile* doelwitten, vanaf overheidsmedewerkers die op dat moment in dienst zijn (EHRM 9 april, 2013, *H. en B./Verenigd Koninkrijk*, § 97-99). Dit oordeel van het EHRM strookt bovendien met de recente informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 18, nrs. 3-4). Hieruit blijkt dat, hoewel de taliban over informanten beschikt in Kabul, zij zich er nog steeds richten op hoge profielen. Voor lagere profielen blijft het risico eerder laag dat zij of hun familieleden bij een hervestiging naar de stad door de taliban zullen worden gevisieerd.

Voormelde zaak van het EHRM had betrekking op personen die persoonlijk voor internationale organisaties hadden gewerkt, waardoor het oordeel van het Hof *a fortiori* geldt voor verzoeker, die nooit persoonlijk werkzaam is geweest voor internationale organisaties, noch voor de Afghaanse overheid, maar louter gevisieerd werd omwille van de werkzaamheden van zijn broers bij een Afghaans parlementslid. Nog daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, bevinden er zich in de aangereikte feiten aldus geen elementen die erop wijzen dat het beweerde profiel van verzoeker of diens broers dat van een 'medewerker met een laag profiel' zou overschrijden. Hierdoor is het ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker, louter omwille van zijn familieband met personen die op laag niveau werkzaam waren voor de Afghaanse overheid, actief zouden opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals in Kabul.

Er bevinden zich noch in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift, elementen die erop wijzen dat verzoeker omwille van een persoonlijke vete, rivaliteit of conflict in Kabul gevisieerd zou worden door zijn voorgehouden vervolgers. De Raad merkt hierbij bijkomend op dat verzoeker verklaarde dat hij noch zijn familie na de dood van zijn broer M. nog enige bedreigingen heeft ontvangen van de taliban (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, 8-9).

Wat verzoekers vrees voor vervolging door Daesh of ISKP betreft, merkt de Raad op dat, hoewel uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 18, nrs. 3-4) blijkt dat overheidsmedewerkers en diens familieleden een risicoprofiel vormen, het machtsgebied van ISKP beperkt is en zich situeert rond de zuidelijke districten Nangarhar. Ook in de naburige provincies Kunar en Laghman en in de Afghaanse hoofdstad Kabul blijkt ISKP aanwezig te zijn.

Wat de operationele aanwezigheid van de groepering in Kabul betreft blijkt uit informatie echter dat deze eerder beperkt is en dat deze hen in staat stelt aanslagen uit te voeren met hoge zichtbaarheid. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij dat, gezien de beperkte aanwezigheid van ISKP in Kabul, er kan worden aangenomen dat zij niet in staat worden geacht om in deze stad over te gaan tot het opsporen en viseren van personen die zich naar Kabul begeven om zich aan de problemen met ISKP te onttrekken. Dit wordt verder bevestigd door verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat verzoekers broer B. momenteel in Kabul verblijft (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 13) en verzoeker verklaarde dat *“Op het moment dat we daar waren hadden we problemen met Isis, ze vielen ons huis aan, nu zijn we allemaal ontsnapt dus er zijn geen problemen meer”*. (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 13). Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat Daesh hem of zijn familie omwille van zijn problemen in zijn regio van herkomst, actief zou viseren of vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals Kabul.

Verder blijkt uit de elementen van het administratief dossier dat, rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. Verzoeker verklaarde immers dat zijn twee zussen in Kabul verbleven, samen met de familie van hun echtgenoten, die bovendien familie zijn van verzoeker langs moederszijde (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 9; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 4). Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aangeeft dat zijn zussen niet permanent in Kabul wonen, doch het grootste gedeelte van hun tijd in Paktia verblijven omwille van financiële- en veiligheidsredenen, merkt de Raad op dat dit verweer klemmt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers dat: *“Mijn twee zussen blijven in Kabul en zijn gehuwd. Hun mannen zijn van Paktika, nee ik vergis me Paktia, maar ze verblijven in Kabul. Paktika en Paktia zijn gelijkend daarom vergiste ik me. Paktia is heel mooi, maar het is een gevaarlijke plaats, daarom verblijven ze in Kabul.”* (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 9). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker andermaal dat zijn zussen in Kabul verbleven omdat er in Paktia veel taliban aanwezig is (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 4), zodat het geenszins geloofwaardig is dat zijn zussen omwille van veiligheidsredenen in Paktia verblijven. Evenmin is het geloofwaardig dat zijn zussen er om financiële redenen zouden verblijven, gezien verzoeker verklaarde dat zijn ene schoonbroer in Kabul een winkel voor huishoudproducten heeft en de andere een winkel voor loodgieterijproducten (*Ibidem*).

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij niet bij zijn zussen kan verblijven omdat zij sinds hun huwelijk deel uitmaken van de familie van hun echtgenoot, merkt de Raad op dat, nog daargelaten het feit dat dit een louter blote bewering betreft, verzoeker verklaarde dat de echtgenoten van zijn zussen familie zijn aan moederszijde (*Ibidem*) zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan rekenen op hun steun en bescherming. In tegenstelling tot wat verzoeker thans in zijn verzoekschrift beweert, verklaarde verzoeker bovendien dat zijn broer S. al bij zijn zussen in Kabul verbleef (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 11-12), hetgeen verzoekers bewering dat hij niet bij zijn zussen zou kunnen verblijven verder ondergraaft. Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift voorgaande verklaring ontkent en aanvoert dat zijn broer S. waarschijnlijk Afghanistan is ontvlucht, klemmt andermaal met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij verklaarde dat zijn broer Afghanistan niet kon ontvluchten omwille van diens gezondheid en een gebrek aan financiële middelen (*Ibidem*). Verzoeker laat de Raad middels zijn verklaringen aldus niet toe om een zicht te bieden op de werkelijke verblijfplaats van zijn broer in Afghanistan.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat de families van zijn zussen gevaar zouden lopen indien hij bij hen in Kabul verblijven, verwijst de Raad andermaal naar de hierboven gedane vaststellingen waaruit genoegzaam blijkt dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban of Daesh hem actief zou viseren of vervolgen in Kabul.

Verzoeker voert verder aan dat zijn broer B. niet permanent in Kabul verblijft, doch de Raad merkt op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn broer momenteel in Kabul verblijft (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 13), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze er over huisvesting en een netwerk beschikt. Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn broer bodyguard is van het parlamentslid Z.Q. en dat hij in het kader van zijn procedure een brief van deze laatste neerlegt ter staving van zijn relaas. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal uit de inhoud van deze brief verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd dat verzoeker kan rekenen op de steun en bescherming van Z.Q., doch de Raad merkt op dat uit het loutere feit dat Z.Q. een brief opstelde ten behoeve van verzoeker, reeds blijkt dat hij kan rekenen op diens steun.

Aldus dient genoegzaam vastgesteld te worden dat verzoeker in Kabul toegang heeft tot een sociaal en familiaal netwerk, dat over de nodige financiële middelen beschikt, zodat verzoeker er kan rekenen op hun steun en bescherming. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker een meerderjarige man is, die verklaarde dat hij tot de elfde graad scholing heeft genoten en zowel Pashtou als Dari spreekt (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 5-6) zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij over de nodige capaciteiten en scholing beschikt om zich in Kabul te vestigen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker voor zijn vertrek reeds in Kabul verbleven heeft (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 4). Waar verzoeker opmerkt dat hij er geen menswaardig leven kon leiden omdat hij er gezocht werd door zijn vervolgers, merkt de Raad op dat dergelijke verklaringen niet aannemelijk zijn in het licht van voorgaande vaststellingen en dat uit landeninformatie blijkt dat verzoeker in Kabul geen risico loopt om geviséerd te worden door de Taliban of Daesh.

De bestreden beslissing stelde daarnaast terecht vast dat:

“Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad kan er worden geconcludeerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse

autoriteiten worden geïsoleerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geïsoleerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze analyse wordt genoegzaam bevestigd door de informatie die de commissaris-generaal in de aanvullende nota heeft toegevoegd aan het dossier. Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De door verzoeker geciteerde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voorgaande veiligheidsanalyse van Kabul is gesteund.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De door verzoeker neergelegde taskaras van hem en zijn vader en zijn schoolresultaten bevestigen enkel verzoekers identiteit, hetgeen in onderhavig arrest niet meteen ter discussie staat. De door verzoeker neergelegde foto's, badges van zijn broer M. en brief van Z.Q. lijken de werkzaamheden van verzoekers broers en de hieruit voortvloeiende problemen met de taliban en Daesh te bevestigen, hetgeen in onderhavig arrest evenmin wordt betwist, doch zij kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP